

»In ves tá barev svet, tá svet zvokóv —
Kjé biva? V duhu našem se nahaja!
Duh naš ga nosi, v njem zrcali se . . .
Razumeš, kralj, kakó se to dogaja?

»In čez beséd skrivnostni most kakó
Duh moj do duha tvojega prispeje?
Razumeš mislij nájnih tó pot?
Veš, kak spočnó nam v glavi se ideje?

»Veš, kaj je to, kar dviga nam srcé
Za nečim nedosežnim brez prestanka?
Za nečim višjim, kar ní iz prahú
Stremí naš prah . . . ta jasna ti úganka?

»Dovolj? . . . Ne vidiš še jih čúdes, kralj?
Zdaj čudesa pokazal sem ti svoja!
Če gledaš, razumeti jih želiš —
In ne strmí pred njimi duša tvoja?«

A. Aškerc.

Nôči.

K počitku klanja šumen dan se vroč,
Na zemljo lega tiha bajna noč.
V razoru škrlec drobni je odpel,
Od pluga vrača se vratar vesel.
Iz temnih lin odmeva zvon večerni,
Molitev tiho vzbuja v duši verni . . .
Tišina sveta plove nad zemljoj
In v spremstvu sèn tešilni in pokoj:
Ko z rahlim prstom takne se očij,
Trpin pozabi boli in skrbij! —
Oj, sladka noč, pozdravlja te zemlján,
Kí ga vtudila težka dnevna hoja:
Poslanka blaga ti si mi pokoja,
A žuljev novih le donaša dan! . . .
Pozdravljena mi, tiha, mična noč,
Razvneto lice rahlo božajoč,
Iz raja jasne sanje mi noseč,
In z virom pozabljenja me poječ! . . .
Nad zemljo plove pozni temni mrak,
Z drugovi srebljem trsov sok sladak,
Sto čustev mi užiga njega moč,
In v rožnih bojah se izgublja noč! . . .

Kakó detinsko srce koperní,
Ko bliža dóba Svete se nočí!
Priplul je mrak večerni na zemljó,
In v sobi lučic sveti sto in sto!
Oj, sveta noč, ljubezni ti simbol,
Ko božji Sin ostavil je prestol,

Da iz globine davnih grešnih zmot
Nesrečni spasil bi človeški rod!
Oj, bajni čas, najlepši leta čas,
Nočí božične veličastni kras!

Vse klije po livadah in brstí,
In vigred tudi v srcih se rodí.
Ledena skorja v solnci je skopnela,
Pomlad Veliko noč na svet privela;
Vzveličar naš se je iz groba vzpel,
Iz robstva težke nas temè otel.
Oj, čudapolna noč, skrivnostni vir,
Kí svetu si prinesla spas in mir,
Ti pričaš mi, ko mi ugasne dan,
Kí sije zdaj mi še takó krasn,
In ko prispè velika zadnja noč,
Da tudi ta se razjasní nekoč!
Prelestna, bajnomična noč, ti mila
Prostrí nad srcem mojim mehka krila,
Zaziblji dušo mojo v sèn sladak,
Da za trenutek zabim jad težak! . . .

Gorjé pa, komur noč nemir budi,
Pod vzglavje stilja trnje in ostí
In dušo tare mu bridak spomin,
Da brez mirú drhtí in mrè trpin,
Očij mu trudnih ne zatisne sèn,
Razvnet bedí, trpinčen in plašèn,
Po jutra zornem svitu koperní —
A níkdar konca dolge ni nočí! —

S. L. Mozirski.

